

eller hvad han vil — har jeg kun fremført, for saa vidt jeg har fundet det tilstrækkeligt vigtigt til at være et Grundlag for en Forespørgsel, som jeg i ethvert Fald ventede kunde føre til, at man kom paa det Rene med, hvorvidt det indeholdt Sandhed eller ikke. Er det sandt — hvad jeg ingen Grund har til at tvivle om — er der virkelig flet saadanne Misligheder, maa det svække Bedkommendes Ansæelse og Tillid i den Kreds, i hvilken han lever. Jeg har ikke i nogen Henseende set det afskræket. Hvad der i Øvrigt er sagt om Skolelærer, Rigsdagsmænd osv., sjanter jeg det ærede Medlem; jeg udtalte og begrundede min Mening i saa Henseende i mit første Foredrag. Jeg har ikke det Mindste imod, men ønsker selvfølgelig Skolelærerne stillede lige saa gunstigt baade med Hensyn til deres politiske Tilværelse i Rigsdagen og med Hensyn til deres politiske Tilværelse udenfor den som alle andre Mænd i lignende Stillinger; Bemærkningerne i den Henseende ramme altsaa aldeles ikke mig. Der fremkom i Øvrigt afskilligt Andet fra det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, som vendte sig imod mig og imødegik mig, men jeg sagde udtrykkelig, at jeg ikke førte Ordet for at hævde Rigtigheden af den Opfattelse, som Mange — ja jeg kan sige to Gange Mange — uden for Thinget have. Jeg har ikke kunnet andet end føre den herind, og naar man — hermed skal jeg slutte — har beslægtet sig over, hvad der især gælder det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, at jeg har fremdraget et enkelt Tilfælde, skal jeg bemærke, at det er Noget, der ofte er flet her i Thinget. Man har spurgt ganske i Almindelighed, men naar man er kommen udførligere ind paa Forespørgselen, har man draget det enkelte Tilfælde frem — jeg sigter her navnlig til en Forespørgsel til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, dog ikke den nuværende — og man har da navngivet Bedkommende. Jeg skal imidlertid indrømme, at den Forespørgsel, til hvilken jeg sigter, ikke var saa ubehagelig for den Raagjældende som i dette Tilfælde. Det er jo almindeligt at spørge med almindelige Ord, medens der til Grund for Forespørgselen ligger et særligt, enkelt, faktisk Tilfælde.

Winter: Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem ikke selv hævdede Nødvigheden af de Ansøelser om Skolelærernes Stilling, som han her har fremført. Jeg troede dog, at han til en vis Grad sympathiserede med dem; thi her i Thinget at fremsføre al den dumme Snat, der føres i Landet, er dog meget unyttigt, og han har selv sidst hævdet det som noget saadant. Jeg maa imidlertid gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg gjorde den Bemærkning lige over for ham, at jeg troede, han havde ladet sig føre paa Glatis, eller at han for meget havde stølet paa, hvad der var fremført fra anden Side; jeg tillagde ikke ham nogen Opfindsomhed eller Opfindelsen af de her

med Urette fremkomne Bemærkninger. Det forekommer mig i det Hele taget, at det ærede Medlem har truffet sig lidt tilbage i Sagen, og det kan kun være mig hjært. Det ærede Medlem begyndte nu sidst med at sige, at det, han havde paaftaaet om Hr. Bjørnbaek, var absolut rigtig, og at Enhver, der havde Ører at høre med osv., maatte indrømme det, men jeg har den modsatte Ansæelse herom. Der er imidlertid en Ting, jeg vil gjøre gjældende og det er, at enhver Mand er sine egne Ords bedste Tolk; og det maa man lade staa. Hvis man skulde være pligtig til at opfatte et Udsagn af en Mand saaledes, som hans Modstandere forklare det, var der jo næsten Ingen, som turde tale her i Landet, naar den Slags Sager forhandles. Jeg tror, at hverken det ærede Medlem eller vi Andre vilde være tjente med, at der blev staaet en Streg over den nævnte Sætning.

Jagd: Jeg begjærede Ordet, medens det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) holdt sit første Foredrag; nu har han senere 2 Gange havt Ordet og afskillige andre Medlemmer ligeledes. — Jeg vilde have besvaret et Spørgsmaal, som han den Gang fremsatte, et Spørgsmaal, som jeg er overbevist om, at han nu har glemt, og som jeg antager, det høie Thing ogsaa har glemt (Stemmer: Og som De selv har glemt!) Nei, det vil jeg just ikke sige; men hvad jeg havde at sige, kan i hvert Fald taale at fyltes, og derfor frasalder jeg Ordet (Muntlighed).

J. N. Hansen: Jeg skal bemærke, at jeg, lige fra denne Forespørgsel blev anmeldt, har anset den for at være et stort Misbrug af Thingets Tid og af den Ret, som man har til at rette Forespørgsler til Ministrene, og jeg skal strax tilføje, at jeg ikke noget Dieblit har troet paa, at det ærede Medlem havde truffet Afstale med sine Venner om denne Sag. Jeg har nemlig været af den Mening, at havde han talt med dem derom i Forveien, vilde de have gjort deres Yderste for at faae ham til at lade være at stille den; saaledes har jeg opfattet Situationen. Jeg har saa faare vel forstaaet efter det ærede Medlems hele politiske Bestaaenhed, at han, efter sin Overbevisning, har gjort sig en Væge af at anmelde denne Forespørgsel; men jeg skal ikke negte, at jeg, da der forelaa det Spørgsmaal, om den maatte stilles, kom til at tænke paa, at det ærede Medlem maasse allerhelst selv ønskede, at man skulde have negtet ham at stille den; thi saa kunde han have gjort meget Mere ud af Forespørgselen, end han nu har gjort. Nu tror jeg ikke, at det ærede Medlem selv vil finde, og saa meget mindre, at det ærede Thing vil finde, at han har indlagt sig stor Fortjeneste ved at fremsætte denne Forespørgsel; men havde Thinget negtet ham at stille den; ved